

רע"פ 5262/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5262/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 29.6.2014 בעפ"ג 53004-01-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: ו' מרוז, צ' ויצמן וש' בורנשטיין

בשם המבקש: עו"ד איתן און

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ו' מרוז והשופטים צ' ויצמן וש' בורנשטיין) בעפ"ג 53004-01-14 מיום 29.6.2014 במסגרתו נדחו ערעורי המבקש והמשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (השופט ה' אבו שחאדה) בת"פ 34213-01-11 מיום 19.12.2013.

1. המבקש הורשע בבית משפט השלום, על סמך הודאתו, בעובדות כתב האישום המתוקן שייחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו 14 שנים, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בתמצית, מעובדות כתב האישום עולה שבאירוע אחד המבקש ביקש מאחייניתה של רעייתו, קטינה ילידת שנת 1999, לנשקו. באירוע שני, שוב ביקש המבקש מהקטינה לעשות כן, נישקה תוך שהוא מחדיר את לשונו לפיה, הניח את ידה על מכנסיו באזור איבר מינו וכן נצמד לגופה. בגזר דינו, בית משפט השלום דן

בתסקיר קורבן העבירה, בהערכת המסוכנות של המבקש ובתסקיר שירות המבחן בעניינו (האחרון המליץ כי יושת על המבקש מאסר שירוצה בעבודות שירות). הוא גזר את עונשו של המבקש על פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, תוך שציין שאף שהמעשים בוצעו בשני אירועים, בפועל התייחסו הצדדים אליהם כמקשה אחת, ולכן החליט לקבוע להם מתחם אחד. בית המשפט קבע שעל פי חומרת העבירה, מידת האשם של המבקש, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה והענישה הנהוגה, מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל, בתוספת מאסר מותנה ופיצוי שנע בין 5,000 ש"ח לבין 15,000 ש"ח. עוד בחן בית משפט השלום אם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע לקולה או לחומרה ושלל זאת. לבסוף התייחס בית משפט השלום לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה והשית על המבקש תשעה חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 8,000 ש"ח.

2. המבקש והמשיבה ערערו על גזר הדין לבית המשפט המחוזי אשר דחה את שני הערעורים. בית המשפט המחוזי קבע שגזר הדין של בית משפט השלום סקר את כל השיקולים הנדרשים, והמתחם שקבע הולם את העבירה ונסיבותיה. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי גם העונש שנגזר בתוך המתחם הוא מידתי, סביר ומאוזן.

3. מכאן הבקשה שלפניי, בה טוען המבקש כי בית משפט השלום החמיר בעונשו וכשל מהותית בגזר דינו, בשל אי יישומו הנכון של תיקון 113 לחוק העונשין. לעניין זה טוען המבקש כי בעניינו ראוי היה לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע, בשל שיקולי שיקום, וזאת לנוכח היעדר עבר פלילי; המעשים שאינם חמורים מאוד; פוטנציאל השיקום הרב שלו על פי חוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות ותסקיר שירות המבחן; וחלוף הזמן מאז ביצוע המעשים. לחלופין, טוען המבקש כי היה מקום לקבוע את עונשו במיקום נמוך יותר במסגרת המתחם, וזאת לנוכח השיקולים האמורים לעיל, כמו גם חרטתו, מידת הפגיעה המועטה בערך המוגן ובמתלוננת ועוצמת המעשים הנמוכה.

הכרעה

4. דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות. עניינה בשאלת גזירת עונשו של המבקש, שהיא שאלה פרטנית, אשר אינה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). לאחר שבחנתי את הטענות בבקשה סבורני שנסיונות המקרה גם אינן מעלות שיקולים צדק ייחודיים שמחייבים את קבלתה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

5. ככלל, טענות לעניין העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997)). עוד נקבע ששאלת יישומו של תיקון 113 לחוק העונשין, כסוגיה כללית, ומקל וחומר כסוגיה פרטנית, אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור (רע"פ 357/14 סוקולובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 להחלטתי והאסמכתאות שם (16.1.2014)).

6. למעלה מן הצורך אציין שלאחר שבחנתי את גזר דינו של בית משפט השלום דעתי כדעת בית המשפט המחוזי כי אין כל מקום להתערב בו. גזר הדין מנומק ומפורט; עונשו של המבקש נמצא בחציו הנמוך של מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו ומאזן באופן ראוי בין חומרת העבירה והשלכותיה לבין נסיבותיו האישיות של המבקש, ומכאן שלא היה מקום לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום. עם זאת, ראיתי לנכון להתייחס לשתיים מטענות המבקש. ראשית, טוען הוא כי מעשיו לא השפיעו בצורה ניכרת על המתלוננת. מתקשה אני להלום את טענות אלה בהתחשב בכך שבגזר דין פורט

כי הקטינה המתלוננת בכתה לאחר חשיפת הפגיעה, סובלת מהרטבת לילה, עליה להתמודד עם בני משפחה שמביעים מורת רוח מעצם חשיפת המעשים והתערבות גורמי האכיפה, וחלה אצלה ירידה משמעותית בהישגים הלימודיים (ראו פסקה 3 לגזר הדין). שנית, באשר לטענה המתייחסת למשקל שניתן להמלצות שירות המבחן והמרכז להערכת מסוכנות, הלכה היא שמדובר בהמלצות בלבד, ובית המשפט מפעיל את שיקול דעתו עצמאית בעת גזירת העונש תוך התחשבות במכלול השיקולים שהונחו בפניו, ולכן לא נפל בעצם אי קבלת ההמלצות האמורות כל פגם (ע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.8.2013) והאסמכתאות שם).

7. סוף דבר, הבקשה נדחית. המבקש יתייבב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 2.9.2014, כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 29.6.2014.

ניתנה היום, ט"ו באב התשע"ד (11.8.2014).

שׁוֹפֵט